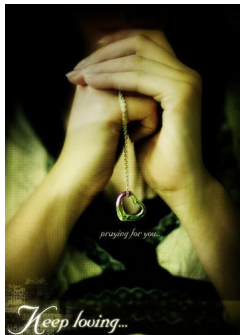

Ông Ba th<th>ng nói đùa r<th>ng, ông đang b<th> tù chung thân trong nhà lao êm ái, mà cai tù không ai khác h<th>n là bà Ba.

Bà “qu<th>n lý” t<th>t c<th> sinh ho<th>t t<th>ng ngày c<th>a ông. T<th> đi đ<th>ng, ăn m<th>c, ngh<th>ng<th>i, và c<th> gi<th>c ng<th>c<th>a ông n<th>a. Con m<th>t dòm ngó c<th>a bà không b<th> sót b<th>t c<th> hành đ<th>ng nào c<th>a ông. May m<th>n cho ông, bà không làm chung m<th>t s<th>, n<th>u không, thì e công vi<th>c s<th> c<th>a ông, cũng không kh<th>i b<th> bà xía vô, và ông cũng s<th> m<th>t h<th>t vài chút thì gi<th> riêng t<th>ng<th>n ng<th>i đang có đ<th> th<th> t<th> do. Bà Ba thì d<th>ng nh<th> c<th>m th<th>y cái thiên ch<th>c t<th> nhiên c<th>a bà là chăm sóc ông ch<th>ng t<th>ng ly, t<th>ng tí, nh<th> chăm tr<th> s<th> sinh.

M<th>i bu<th>i sáng, ông Ba c<th> n<th>m n<th>ng mãi không ch<th>u đ<th>y s<th>a so<th>n đi làm, c<th> thi<th>p đi trong nh<th>ng gi<th>c ng<th>ng<th>n ng<th>i mu<th>n màng. Cái gi<th>c ng<th> n<th>ng mà ông cho là ngon nh<th>t, khoan khoái nh<th>t, và nó quy<th>n r<th> cái v<th>n li<th>ng l<th>i bi<th>ng ti<th>m tàng trong m<th>i con ng<th>oi. K<th> l<th> th<th>t, c<th> đêm thì m<th>t ng<th>, c<th> g<th>ng mà không ch<th>p m<th>t đ<th>c, ch<th> khi g<th>n sáng, c<th>n đ<th>y đi làm, thì l<th>i ng<th> ngon, ng<th> say. Bà Ba thì ch<th>y vào ch<th>y ra phòng ng<th>, nh<th>c nh<th> ch<th>ng. Bà cúi xu<th>ng bên gi<th>ng, lu<th>n tay vào tóc ông, vu<th>t ve d<th> dành : “Đ<th>y đi anh, đ<th>ng đ<th> mu<th>n r<th>i h<th>p t<th>p, lái xe xa l<th> nguy hi<th>m. T<th>i nghi<th>p quá, anh còn bu<th>n ng<th> l<th>m sao? Đêm nào em cũng b<th>o đi ng<th> s<th>m, mà anh c<th> th<th>c khuya. Đ<th> em pha cà phê cho anh u<th>ng li<th>n nghe. Đ<th>y tr<th> cà phê ngu<th>i m<th>t ngon đi.”

Bà kêu réo đ<th>n l<th>n th<th> ba, th<th> t<th> ông Ba m<th>i u<th> o<th>i đ<th>y. Có khi bà ph<th>i b<th>t truy<th>n hình lên, và tìm lo<th>i nh<th>c vui, nh<th>c hùng, v<th>n l<th>n ti<th>ng, cho ông t<th>nh ng<th>. Trong lúc ông làm v<th> sinh bu<th>i sáng, thì bà pha cà phê áp su<th>t, mùi th<th>m n<th>ng bay lan t<th>a kh<th>p nhà. N<th>c cà phê màu đen s<th>m quánh đ<th>c trong ly th<th>y tinh trong veo. Bà bi<th>t ch<th>ng thích lo<th>i cà phê n<th>y. M<th>i l<th>n mua cà phê s<th>ng, bà ph<th>i đi xa h<th>n m<th>t trăm đ<th>m đ<th> tìm cho ra lo<th>i đ<th>c bi<th>t n<th>y, đ<th>t nh<th>t và danh ti<th>ng nh<th>t. Bà ít dám u<th>ng th<th>ng xuyên, vì cà phê đ<th>t, ti<th>c ti<th>n, ch<th> đ<th> dành cho ông mà thôi. Tuy ph<th>i đi xa đ<th> mua, nh<th>ng bà không dám mua nhi<th>u m<th>t lúc, vì đ<th> tr<th> lâu ngày s<th> cá phê “bay h<th>i” không còn gi<th> đ<th>c ch<th>t l<th>ng n<th>a. Nhi<th>u lúc <th> trong phòng t<th>m, ông nói v<th>ng ra : “ Em <th>i, <th>ng kem đánh răng h<th>t r<th>i, xà phòng em đ<th> đâu, l<th>n sau đi ch<th> nh<th> mua dao c<th>o râu cho anh nhé...”. Cái gì ông cũng kêu réo g<th>i bà, nh<th> tr<th> con vôi v<th>nh m<th>. Ông bi<th>t, bà thích đ<th>c nghe nh<th>ng l<th>i vôi v<th>nh c<th>a ch<th>ng, đ<th>c chăm sóc ch<th>ng. Có l<th>, n<th>u t<th>t c<th> m<th>i s<th>, ông t<th>

làm l y, không réo g i bà, thì ch c bà bu n l m. Bà tìm đ c cái thích thú, h nh phúc trong vi c chăm sóc ch ng.

Ông làm v sinh bu i sáng xong, thì ng i vào bàn. Trên bàn đã s n đĩa th t ngu i, m y lát th t ba ch chiên, vài lát b m n, m t khúc bánh mì th m dòn, và m t ly n c cam v t. Bà h i ông ăn món n y, món kia riu rít. R i bà ch y mau vào phòng t m, l y cái l c, yêu c u ông ch i tóc l i, vì khi nào bà cũng th y m y s i vô k lu t ch ng lên tr i. M i khi bà th y da ông tróc vẩy, thì bà l y kem d ng da bôi vào má, vào m t ông. Nh ng lúc đó, ông gi y n y mà la l i: “Thôi thôi, anh đâu ph i đ ng a mà bôi kem d ng da c a đàn bà! Em tha cho anh đi, vào s , h c i anh t i nghi p.” Bà c l u b u : “ Mùa đông không bôi thu c, da h c , x u l m.” Cái h p th c ăn tr a c a ông Ba to c ng k nh, n ng trĩu. Bà đã ch t s n c m, th c ăn hai ba món khác nhau, m t h p rau s ng, trái cây đã c t s n vì bà bi t n u không c t g t s n thì ông không bao gi ăn, m y mi ng bánh ng t, chai s a t i nh , bình th y đ ng cà phê, trà. Bà còn b vào đó m t h p đ ng thu c đau đ u, đau b ng, băng dán c p c u, d u cù là. Ông Ba th ng th ng th s c n ng cái h p đ ng th c ăn, r i c i mà ví nh ông s p đ c m tr i, mang đ ăn cho toàn c gia đình. Đôi khi xách n ng quá, ông l m b m: “ Thôi, v th ng thì rán ch u cho b vui lòng, ch không làm chi khác đ c.” Thà mang đi , ăn không h t thì đi n n , m i b n bè, ho c đ vào thùng rác, còn h n là đ cho v lo l ng, áy náy. Đôi lúc ông quên, đem m t ít th c ăn th a v nhà, là bà quýnh quáng, s đ u ông xem có nóng không, sao mà hôm nay “ bi ng ăn”.

Nh ng khi ng i ăn chung v i b n bè trong s , có ai ng c nhiên nhìn vào h p th c ăn tràn đ y, phong phú c a ông, thì ông gi i thích:
“ Đây là h p th c ăn 'tình th ng', không ph i t m th ng nh nh ng h p th c ăn mua b ng ti n b c c a các b n đâu.”

M i bu i chi u, ông Ba v nhà tr c bà ch ng n a gi . Ông n m dài trên gh bành, nghe cái x ng s ng dẫn ra tho i mái, ông m truy n hình nghe tin t c. Khi ông nghe ti ng xe bà vào sân, thì li n theo đó, có ti ng bà nh c, câu nh c nh c h u:
“N y, anh đi t m đi ch . Nh dùng lo i thu c g i đ u ch đ ng dùng xà bong bôi lên tóc mà mai m t hói đ u đó”

Bà ch y vào b p, l y cho ông hai trái táo khô tr c khi đi t m, và nói:
" Ăn cho nhu đ ng ru t đ c đ u hòa, tránh táo bón. Anh nh v n cho n c đ m nghe, n c l nh sinh ra c m m o .”

Ngày nào bà cũng nh c nh cùng m t câu đó. Đôi khi, bà ch a k p nói h t, thì ông đã nói nguyên câu c a bà. Bà ch c i. Khi nào bà cũng ch y vào phòng t m tr c, ki m soát xà phòng, khăn t m, thu c g i đ u. L y s n áo qu n lót treo lên giá cho ông. Bà ch y ra, h i ông thêm vài ba l n n a, nh ng khi nào ông Ba cũng ng i im t i ch , vì g ng nghe cho h t tin t c quan tr ng bu i chi u. Đôi khi b v thúc đ c quá, ông li c nhìn bà, r i r i gh bành mà m t còn quay l i nhìn màn nh truy n hình ti c r . Nh ng lúc ông xem đ u bóng r , đang đ n h i gay c n, thì dù đã đ n tr c c a phòng t m, ông cũng đ ng l i n n ná, xem trái banh trên màn nh có l t l hay không. Bà nhìn ông mà c i nói:

“ Anh th t l . Đã l n r i, mà chi u nào cũng nh c nh năm l n b y l t m i ch u đi t m. Không có em nh c, thì ch c xu n thu nh k anh m i t m r a ch ng?”

Khi nào ông Ba cũng c i, và trêu l i bà :
“ Anh nh năm ngoái đã t m r i mà. T m gì mà t m mãi th , t m mãi th t da nó thau h t. H i x a ch a l y em, hai m i m y năm anh ch t m có ba l n thôi, v y mà cũng có ng i th ng , cũng l y đ c v , có thua ai gì đâu?”

Rồi ông Ba vào phòng tắm, mà nãy giờ chạy ào ào trên thân thể. Thế nhưng thế nhưng, khi mà vòi thì không có nước, mà nãy giờ đã thoát ra ngay, vì bà Ba đã xếp trần phòng tắm nãy giờ nằm trong phòng rồi. Ông Ba vội vã nhẩy nhót vung vẩy tay chân dãi dãi rồi vòi nước, vội vã hát theo điệu nhạc vang vang thì máy hát nhạc trong phòng, mà bà Ba vẫn sững, và đã chộp nhẩy bằng nhạc ông Ba thích. Tắm xong, thì với tay lấy khăn và áo quần, đã để treo sẵn trên máng móc áo. Ông Ba móc áo quần vào mà không hề thấy móc, không hề nghĩ đến cái chu đáo và chăm sóc của vợ. Ông xem chuyện đó như đương nhiên đương nhiên, và ông cũng chộp lấy máng sẵn khăn tắm hay áo quần cho bà. Bà cũng không bao giờ đòi hỏi, hay cân phân cái việc chăm sóc nhau giữa hai vợ chồng.

Trong khi ông tắm, thì bà xuống bếp, cắt rau, luộc thịt, nấu ăn, chuẩn bị cho bữa cơm tối. Tắm xong, ông Ba liền xuống bếp giúp vợ hỏi bà:

“Em ơi, có cần anh giúp việc gì không?”

Ông hỏi cho có lệ, hỏi cho bà vui, chứ ông đã thu xếp lòng câu trả lời của mình ngày:

“Thôi, anh đã tắm sạch rồi. Đương nhiên làm gì nữa mà vội xuống vào áo quần. Để em làm một mình cho mau. Anh lên nhà xem truyền hình đi.”

Trước khi ông đi, bà lau tay, và luồn tay vào tóc ông, kiểm soát xem tóc đã sạch khô chưa. Rồi bà liếc nhìn ông với con mắt âu yếm, nhìn cái dáng hình của ông, mà bà mỉm cười thích thú lắm. Thế nhưng thế nhưng, bà chộp lên phòng khách, dứt cho ông một miếng thịt ăn, yêu cầu ông thử xem có “vừa miệng” không. Khi nào ông cũng nói:

“Em nấu ăn là như thế rồi, không ai nấu ngon bằng em cả. Em thử thử y ngon, là anh ăn ngon.”

Bà cười vui vẻ :

“Em nấu cho anh ăn, thì phải hợp với khẩu vị của anh mới được”

“Đương nhiên em không ăn sao?”

Chộp lấy bao gì ông cho ý kiến là hỏi món, hỏi loại, thì ừ cay. Câu trả lời của họ là: “Ngon lắm rồi, vừa ăn lắm rồi.” Bà Ba hí hửng quay xuống bếp nấu tiếp. Đôi khi ông Ba nói với người trong phòng khách xuống: “Em nấu gì mà thơm quá, làm anh đói bụng quá chớ.” Bà biết ông thích ăn thịt và ăn cay, bà cho thịt nhừ và ớt vào các món ăn.

Ông Ba tiếp tục xem truyền hình, xem tin tức, và các trận thể thao buổi chiều. Đôi khi ông cũng mua một đĩa ăn, soạn chén đĩa giúp bà, nhưng không dám làm, sợ không vừa ý vợ. Nhìn thấy bà cần dọn:

“Để em làm. Em biết hôm nay cái gì cần, cái gì không. Anh dọn đũa ra bàn, có cái không cần dọn, rồi sắp xếp vào lọ, thêm một chút.”

Ông cũng hiểu bà nói thế, để cho ông có thì giờ mà xem truyền hình nhàn nhàn. Nấu cơm xong, bà dọn ra bàn, bật đèn vàng, và chộp ra quay cái truyền hình với hình ảnh bàn ăn, để ông vừa ăn, vừa xem các chương trình đang dang dở. Trong khi ăn, ngày nào bà cũng nhắc nhở, thúc hỏi ông gắp món này, gắp món kia: “Anh ăn tôm đi, tôm tươi và giòn, ngon lắm.” Ông mới đưa đũa vào đĩa tôm, chộp lấy gắp, thì bà đã nói tiếp: “Thịt nãy ninh mềm và bùi lắm, anh ăn miếng thịt nãy đi.” Ông liền chộp lấy đũa tôm qua đĩa thịt, mới gắp, chộp lấy đưa lên miệng, thì bà đã nói: “Anh ăn canh đi, canh măng tươi mát và ngọt nãy. Măng tươi tươi, ngon lắm.” Ông theo lời bà, chộp lấy gắp múc canh, đã nghe bà nói: “Rau tươi đây, anh ăn nhúng vào cho có chút xị, đừng để bị ngứa ruốt.” Rồi bà để ông gắp rau. Khi chén ông đã đầy cơm, thịt, canh, rau, ông bắt đầu thanh toán dọn, thế mà bà cũng để ông gắp thêm. Ông thử ngêu ghẹo bà: “Chỉ anh có ba cái miếng, sáu cánh tay để ăn và gắp thức ăn cho em vui.”

Ngày x a, khi m i c i, ông h i b c mình vì ăn ch a h t món n y, thì bà đã h i g p món khác. Đôi khi ông g t: “Đ cho anh th v i ch . Có ai dành h t đâu mà g p th ?” Nh ng sau nhi u l n b t g p ánh m t bu n bã c a v , thì ông hi u r ng, không t i gì mà làm cho bà bu n. C g p lia l a cho bà vui, ông cũng ch ng m t gì c . Trong lúc ăn, bà đ dành mi ng ngon g p b vào chén ông, ông b l i vào chén bà, c th mà đ y qua, đ a l i, cho đ n khi bà làm m t gi n ông m i ch u ăn. B i t v th ng, ông th ng g p th c ăn b vào chén bà và nói:

“Mi ng n y đ l m, em ăn giúp anh, anh không mu n ăn mi ng đ .”

Bà âu y m nhìn ông và mĩm c i, nh th m b o: “Anh không g t n i em đâu, em b i t h t.”. M i khi ăn cá, bà ân c n nh c nh ông:

“Khéo hóc x ng nghe, anh ăn ph n hông con cá, nhi u th t, ít x ng, đ ng ăn ph n kia”

Ông l i trêu ch c bà:

“ Ph i. Đ ph n nhi u x ng l i cho em hóc x ng, cho bác sĩ và b nh vi n có vi c làm, đ th t nghi p.”

M y ch c năm , ch a bao gi ông b hóc x ng, mà bà v n nh c nh . Bà cho r ng, nh bà nh c nh , nên ông không b hóc x ng.

G n cu i b a ăn, bà th ng ép ông ăn thêm n a chén, m t ph n t chén, ho c húp thêm chén canh, vài mu ng n c rau. B i t ý bà, nên ông th ng đ dành, tr ng m t góc d dày, mà có s c ăn thêm cho v vui lòng. Ông cũng b i t sau b a ăn còn bánh ng t, trái cây, ph i ăn cho h t.

Nhi u lúc c m ngon, ông ăn đã đ y b ng, không ăn thêm đ c n a, ông th ng c m các th trái cây mà bà ép ông ăn, len lén gói l i, đ m c t vào t l nh. Ông b i t rõ, ông không có quy n nói là no l m r i. No cũng ph i rán mà ăn. Nhi u lúc bà ép ăn nhi u quá, bao t ch u không n i s c ép, ph i bài ti t g p. Sau khi x xong, ông nói đùa với bà: “ N y em, c a Caesar đã tr l i cho Caesar h t r i. Phí m t m t b a ăn”. Th là bà v i v i đ i l y đ u nóng thoa vào r n ông, b t ông ph i mang v vào cho m chân, dù tr i đ ang ti t nóng n c. Bà l i nh c nh : “ Anh không đ c kh e, t i nay ph i đi ng s m. Đ ng đ c sách, đ ng xem truy n hình.” Sau đó bà v i v n u n c g ng, b t ông u ng nóng, đ d n c n đau b ng. Ông nói r ng th i ra h t, là xong r i, không đau đ n gì n a c , mà bà không tin, c lo l ng mãi.

Sau m i b a ăn, ông Ba nói cho có l :

“ Em có cho anh đ p may, hôm nay đ c đ n đ p chén đũa và r a bát không?”

Bà Ba g t ph t đi nh m i hôm:

“ Không đ c đâu, vi c n y c a em. Anh r a chén bát r i s p x p lung tung, đ n khi c n, em không b i t đâu mà tìm.”

Ông Ba h i, ch đã b i t ch c câu tr l i c a v r i. B i đôi khi ông cũng áy náy, mu n giúp v m t tay, vì vi c gì bà cũng dành l y mà làm. Khi có vi c bà không làm n i, m i kêu ông ph giúp.

M i đêm, ông Ba th ng a đ c sách, nh ng bà c thúc đ c ông đi ng s m, đ ng th c khuya h i s c kh e. Chín gi đêm là ph i t t đèn đi ng . Không đ c qua kh i cái gi i h n đó. Ông th ng nói v i bà:

“ Em xem, cu c đ i ng n ng i, ng i x a còn b i t th p đ u c đi ch i, mình ng s m, u ng đ i quá.”

Khi đi ng , bà đ a thêm áo m cho ông mang, b t ông đi v , đ i nón, vì s khuya tr i chuy n l nh. Nhi u đêm tr i nóng n c, không ch u n i đôi v , cái nón n c n i, nh ng ông cũng không ph n đ i. Ch cho bà ng , ông len lén c i ra các th v ng v iú nóng n c đó. Th ng ông nói

nh :

“ Em à, mình đang California vào mùa xuân, ch không ph i Alaska vào mùa tuy t ph .”

Bà tr l i y u t:

“Thà ch u nóng m t chút, mà ch c ch n kh i c m l nh khi v khuya.”

Th ng tr c khi ng , bà ép ông u ng vài viên thu c b . Bà đ ng canh cho đ n khi ông u ng xong m i ch u đi, vì có l n , bà tìm th y thu c b n m la li t trong thùng đ ng rác. Có khi ông Ba v u ng cho bà vui, nh ng ông ép viên thu c vào d i l i, và sau đó phì ra.

M i khi pha trà cho ông u ng, bà cũng th xem đ nóng đ n đâu. Khi n c quá nóng, thì bà không quên đ n dò:

“ N c nóng l m đó. Coi ch ng k o ph ng l i”

Nh ng lúc n y, ông Ba gi b nh s p u ng ngay ly n c, làm bà h t ho ng la i i. Dù bà bi t ông đùa ngh ch mà thôi. R i ông Ba nhăn răng c i, bà quay m t b đi. M i khi ông đ n bà đi ph , bà th y áo qu n đ p, v a ý, thì mua cho ông ngay. Bà bi t kích th c, t m s c a áo qu n ông, t áo lót, qu n lót, cho đ n áo tay dài, áo tay c t, vòng l ng, vòng mông, mà chính ông Ba cũng không bi t và không nh ph i mua áo qu n c nào cho chính ông. T t c áo qu n c a ông Ba đ u do bà mua s m, c ch t đ y trong t . Có khi ông Ba th y v ch n cái áo lè lo t quá, ông nói:

“ Em n y, quanh vùng chúng ta , có ai l p gánh c i l ng không? Đ anh xin gia nh p. S n có cái áo n y, đ may m c t n kém”

B ông trêu ch c, bà không gi n h n, ch nói nho nh :

“ Anh không thích màu áo đó, thì em s đem đ i l i.”

Th ng khi ông lái xe, bà ng i bên c nh. Bà ng i mà m t nhìn ki ng chi u h u, nhìn qua ph i, nhìn qua trái, xem xe c chung quanh mà nh c nh ông bi t tình tr ng l u thông trên đ ng.

“ Coi ch ng chi c xe bên ph i, nó ch y sát xe mình quá.” Ho c: “Ch y ch m l i chút đi, cái xe đang tr c xem lo ng qu ng nh ng i say r u.” Ho c la lên nho nh : “Anh ph i nh ng cho xe kia qua ch . Tranh nhau làm gì?”

Ông Ba th ng b o:

“ Anh thì lái xe, mà em thì lái anh. Lên xe, em hãy ng i ngh ng i, đ c báo, nghe nh c ho c ng cho kh e , vì c lái xe đ anh lo.”

“ Em ph i chia x cùng anh ch , b n con m t, hai cái đ u v n h n hai con m t, m t cái đ u. Vã l i, làm sao mà yên tâm ngh ng i đ c?”

M i l n đi đâu xa, không quen đ ng, bà Ba th ng đ b n đ nghiên c u tr c. Ph i đi l i nào, xa l nào, đ n đâu thì chu n b , và ra kh i xa l qu o m t hay qu o trái, đi thêm bao nhiêu ngã t n a thì qu o h ng nào. Tr c khi qu o là ngã t tên đ ng gì. R i bà v ra trên gi y, dán vào tay lái cho ông. Tuy th , bà v n ch a yên tâm, sao chép l i m t b n khác mà c m trên tay. R i ch đ ng cho ông đi. Ông c lái xe theo h ng đ n c a bà, và thành m t thói quen, lái xe mà không suy nghĩ, không v n đ ng trí nh đ tìm đ ng. B i v y, nh ng khi đi đâu m t mình, ông hay b l c đ ng, và ph i đ ng xe l i xem b n đ . Ông th ng nghĩ, v chăm sóc quá, làm ông m t đi m t ph n năng khi u có s n. Nh ng khi bà ch sai đ ng, đi quanh co mà không tìm ra n i mu n đ n, thì bà áy náy, nôn nao, làm nh bà đã ph m vào m t l i l m t y tr i.

th ng th ng, ông Ba an i v :

“ Có sao đâu. L c đ ng thì quay l i. C xem nh mình đi ch i, đi ng m c nh, đi cho bi t đó bi t đây. G p gáp gì đâu? Đ n tr c cũng ch ng ch t ai c . Tìm mãi r i cũng s ra đúng đ ng.”

Dù đ c ch ng an i nh th , mà bà v n quay qu t dòm qua, ngó l i, r i cúi đ u vào cái b n đ , cho đ n khi xe đ ng l i đúng đ a ch , bà m i h t bản khoãn.

Nh ng khi đi b băng qua đ ng, bà h t ho ng nhìn quanh và la i nh c nh :

“Coi ch ng xe c . Nhi u ng i lái u t m. Ph i nhìn ph i, nhìn trái, và nhìn lui c đàng sau n a m i đ c.”

Bà th ng nói : “Anh không bi t m t chút gì v lu t đi đ ng c . An toàn là trên h t.” Câu nói c a bà làm ông Ba mĩm c i, vì chính ông là k s u thông, ph trách v an toàn cho xe c di chuy n trong thành ph nhà.

Nh ng khi ông ng i ch bà đi r o trong các khu hàng hóa n, tr c khi đi bà đ n dò:

“Ng i đây nhé. Đ ng đi đâu mà xe c nguy hi m, làm em lo.”

Ông Ba ng i đ c báo, có khi qu o đ u ng g t. Khi m i m t, ông đi m t vòng cho giãn gân c t, ho c l ng v ng c các ti m bán đ đi n t . N u bà tr l i mà không th y ông, thì bà h t ho ng nh con gà m c đ , ch y quanh tìm ki m. Khi tìm đ c ông, thì bà l n ti ng và gi n h n:

“Anh làm em s mu n ch t. T ng đâu chúng nó b t cóc, ho c gi t ch t anh r i. Đi đâu mà không cho em bi t?”

Ông Ba hi u r ng, vì th ng ch ng nên bà m i có thái đ đó. Không ph i bà đ c tài hay khó tánh. Ông th ng tr l i:

“ Em t ng t m thân anh quý báu m sao? Ai mà b t cóc anh làm gì , nuôi cho thêm t n c m, c y không ra m t đ ng xu. H gi t anh làm gì, s ng s nh anh, không gi t ai thì thôi, ch ai mà gi t đ c anh. Em làm anh t ng mình là nhân v t quan tr ng m.”

Nh ng lúc đi ăn ti c, ho c tham d đám c i, dù đã đ c ông căn d n tr c, nh c nh nhi u n, th mà bà Ba v n quen thói nh khi ở nhà, g p lia l a các mi ng ngon b vào chén ông. Ho c thúc h i ông ăn món n y, ăn món kia. Nh ng lúc đó, ông Ba đ a m t kín đáo ra đ u cho bà, ho c đá chân bà d i g m bàn mà nh c nh . Bà ch mĩm c i. Nh ng lúc n y, ông Ba th y th ng v vô cùng, dù h i b c mình vì ng ng v i nh ng ng i ng i chung bàn, s h nghĩ ông bà tham ăn, thi u l ch s . Có khi ông ch a th n b ng vài câu khô hài vu v .

Trong mùa hè, ông Ba th ng đi đánh qu n v t v i b n bè vào sáng ch nh t .Th y ông Ba xu t hi n trên sân, là đám b n đã nhao nhao lên trêu ch c ông: “Hôm nay chúng tôi đ c ăn, u ng món gì đây?” B i h bi t r ng, kho ng g n tr a, bà Ba s l m b ng đ n bánh trái, n c ng t cho ông Ba và b n bè. Bà th ng đ n dò:

“ Đánh banh v a ph i thôi, đ ng ch i nhi u, đ ng ngoài n ng lâu không t t . Các anh ăn u ng đi, cho có s c mà đ p banh.”

Cái chu đáo c a bà th ng đ c b n bè ông Ba đem ra làm đ tài đ trêu ch c ông. Cũng có vài ng i t ra ganh t , vì không có đ c bà v h t lòng với ch ng nh bà Ba. B trêu ch c, ông Ba ch c i và trêu l i r ng, các b n ông không có ph c ph n thì rán c n răng mà ch u. Có bà th y bà Ba đem th c ăn ra sân banh cho ch ng, thì phàn nàn và l n ti ng:

“Vi c gì mà n i giáo cho gi c. M y ch ham ch i, l i bi ng ch y m ra, vi c nhà thì thoái thác r ng y u, m t, mà ch y ch i, đ p banh su t ngày ngoài n ng thì không m t. Đàn bà mình cũng đi làm ch ! Th b y, ch nh t mình lo vi c nhà m con m t không h t, m y ng thì đi ch i, l i còn nh u nh t, bàn tán chuy n vá tr i xô núi. Đem th c ăn ra sân banh làm chi cho m y ch thêm l ng!”

Bà Ba ch c i, nói nh nh :

“Th ng ch ng thì có m t mát gì đâu? So đo làm chi? Th ng thì cho bao nhiêu cũng không

v a, và không c n đ n đáp. Làm gì đ c cho ch ng vui là em th y sung s ng trong lòng. Tình th ng cho đi, không bao gi thi t h i cho ai c .”

Ông Ba s nh t là nh ng khi nh c đ u s mũi. Nh ng lúc đó, bà đề s p ông xu ng, dùng cái mu ng, bôi đ u cù là mà c o gió cho nát cái l ng ông ra. Da l ng r m máu, đ b m l n ngang v t đ c. Ông ch bi t là i i, và xin bà nh tay cho, vì quá đau. Đau quá, ông th u thào: “Em làm nh công an tra t n, khai thác l y tin t c không b ng. Thôi tha cho anh đi.” Bà đầu có ch u tha d dàng. Sau màn c o gió, là xông đ u gió. R i b t ông u ng nhi u lo i thu c khác nhau cho mau lành b nh. Ông h i bà: “ Em b t anh u ng nhi u thu c nh th n y, không s ph i ra tòa mang t i sát phu hay sao?” Ông bi t bà không có m t chút ki n th c y khoa nào c , c nghĩ u ng nhi u thu c là mau lành b nh. Ông gi v u ng cho bà đ lo, r i đem quặng vào thùng rác. Th ng ông thì th m đùa v i bà: “ Em mu n anh h t b nh ngay t c thì không? Đ l m. Chúng ta vào bu ng đóng c a, th ng nhau cho nhi u, m hôi ra, là h t b nh ngay.” Bà phát yêu vào vai ông: “B y b , mu n ch t s m hay sao. B nh mà còn lo ng qu ng là s m ngay luôn đó.”

M i khi ông Ba đi công tác xa nhà vài hôm, bà so n hành lý cho ông, b vào hành trang đ th l nh k nh. Bà có s n m y cái danh sách dài lòng thòng, v nh ng món c n thi t chu n b s n cho ông. Đi ng n ngày, đi dài ngày, đi m t hai ngày, đ u có danh sách riêng cho các th hành trang mang theo. Đi xa trên ba ngày thì có năm m i b n món, đi đ i ba ngày thì có b n m i tám món. Trong đó có c tằm x a răng hai lo i, lo i b ng nh a có dây ch , lo i tằm th m trong bao gi y, có c gi y lau ki ng, gi y t t chùi tay, con dao Th y Sĩ có c ch th p tr ng, thu c đau đ u, đau b ng, đ u gió... Bà ki m soát và đánh đ u vào nh ng món c n dùng đã nhét vào r ng da. Su t đêm hôm tr c khi đi, dù ông đã v n đ ng h reo báo th c r i, bà cũng lẳng xẵng không ng đ c, ch y lui ch y t i trong nhà cho đ n khuya, và không ng đ c vì s ông tr gi lên máy bay, bà th c đ y nhi u l n nhìn đ ng h , và m hành trang ông ra, ki m soát l i xem có thi u món gì không. Đôi khi ông b c mình, g t bà, nói là ông đã l n, đã già r i, không còn là tr con n a mà ph i lo l ng t ng ly, t ng tí nh v y. Bà ch nói nho nh là n u bà không lo cho ông, thì ai lo cho đây. Nghe gi ng nói bu n bã c a v , ông Ba bi t r ng, vì th ng ch ng mà bà quay qu t nh v y, nên đ yên cho bà lẳng xẵng. Có l không đ c lo l ng cho ch ng, thì bà bu n h n. M i l n nhìn đ ng hành trang, khi nào ông cũng kêu lên:

“ Em làm nh anh đ n nhà không b ng. Mang đi nhi u, n ng nh c mà không dùng đ n, u ng công.”

“ Thà đ còn h n thi u. L anh c n, thì có ngay mà dùng.”

Ngoài hành trang mang theo, bà còn ki m soát xem ông còn đ ti n m t trong túi không. N u không đ thì bà b thêm. Bà còn mua cho ông cái th t l ng da hai l p, đ u m y trăm đ ng đô la x p g n. Bà cũng không quên đ u thêm ti n trong m t ngăn bí m t trong r ng da, đ phòng khi b t tr c.

Ngày th ng, m i sáng bà b thêm ti n m t vào ví da cho ông, dù ông b o là đã có th nh a, không c n ti n m t làm chi. Trong h p g t tàn thu c c a chi c xe ông, bà cũng đ u ít ch c đ ng, đ phòng h khi kh n c p, khi ông c n đ n. Và qu th t, ông đã nhi u l n s đ ng cái s ti n bí m t phòng xa đó. Nh ng lúc n y, ông th y th ng v vô cùng.

L n hai ông bà đi du l ch Trung Hoa, đêm ng l i B c Kinh, n m trong khách s n r ng rãi, ông nói:

“ Em à, n m đây mà anh nh đ n th i x a, các s th n Vi t Nam qua c ng Thiên Tri u, nh c

Ngô Th i Nh m, c Nguy n Du, h đi b hàng ngàn d m, l i ph i l i công quán, đâu có ti n nghi, đâu có sang tr ng nh khách s n b y gi mà l i có v ôm trong tay n a. Chúng ta sung s ng quá, t i chi không đ l i m t k ni m yêu th ng n i đây?”

Ông lu n tay vào b ng bà. Bà gi y n y không ch u:

“ Ngày mai leo V n Lý Tr ng Thành, ph i đ dành s c kh e mà đi. Không thì u ng l m”

“ M t trăm cái V n Lý Tr ng Thành cũng b .

Bà nói nhỏ nh :

“ Thiên h bi t, h c i cho mà x u h ”

“V ch ng th ng nhau là h p v i l tr i đ t, có gì sai trái mà s thiên h c i. Ai không có chuy n n y, mà l i dám c i mình? Ngày mai lên xe, anh s h i v ch ng nào dám dong tay lên, xác nh n là ch a có chuy n “th ng” nhau bao gi . Xem có ai dám dong tay lên không?”

“ Thôi anh i, đ ng nói chuy n tào lao n a. K l m.”

Hôm sau ông Ba th phì phò leo lên d c Tr ng Thành V n Lý. Bà đi bên c nh xót xa : “ Đã b o mà không nghe. T i nghi p anh ch a.”

Đ c th , l n đi du l ch Âu châu, hai tu n qua sáu qu c gia, ông cũng nài bà đ l i k ni m th ng nhau t i th đô c a m i n c. T i London th đô Anh Qu c , Paris c a Pháp , Geneva c a Thu sĩ, Rome c a Ý, và Vienna Áo Qu c. Khi di chuy n, ng i trên xe, ngày nào bà cũng th y ông qu o đ u nh m m t ngáy phì phò mà cái mi ng chu dài ra, bà xót xa nói nhỏ nh :

“ Kh ch a, đi du l ch ng m c nh mà m t ng khi ra th , có u ng ti n không. Thi t nh là tr con. Th ng quá!”

Đang ngáy, mà ông cũng nghe đ c, gi t mình m m t, quay qua bà nói đùa:

“ Th ng h ? Ch a đ c đâu. Trên xe đ ng ng i th n y, k l m.”

Bà c u ông m t cái , nói nhỏ nh :

“ B y nào, anh c nói chuy n khô hài m i. Thiên h nghe đ c, h c i cho”

R i ông l i ti p t c ng g c, cái đ u l c l theo nh p xe di chuy n. M i khi xe đ ng l i c các th ng c nh c n vi ng th m, bà đánh th c ông d y. Cái m t ông đ ra, ng ngác nhìn quanh.

M y l n ông đi tr t tuy t, t nhà lái xe lên núi cũng m t g n năm gi . Bà dành l y tay lái, đ a ông đi, vì s ông lái xe đ ng xa m t nh c, không còn s c mà tr t tuy t. Bà th ng nói:

“ Anh nh m m t ng cho kh e, l y thêm m t chút s c kh e mà tr t đ u v i thiên h .”

Lên núi, bà đ ng canh, và đ a m t theo dõi ông t trên cao lao ng i vòng vèo l n xu ng. Hai tay bà luôn luôn ôm l y ng c lo l ng, s ông té ngã. M i khi ông l n vòng qua , bà không quên nh c nh : “ C n th n nghe anh, coi ch ng té gãy tay, gãy chân thì kh .” Nghe bà nh c, ông

l t đ n g n bà, r i gi v té l n n m ng a trên tuy t. B i t là ông ch ng đùa ngh ch, mà bà v n h t ho ng ch y g p đ n h i han r i rít. Ông nhăn răng c i. Bà nh nhàng trách:

“ Anh ác l m. Anh làm em lo, t i nghi p em.”

M i l n có b n ông đ n ch i, bà lo l ng n u món n y, món kia, làm th c nh u cho các ông. Th ng th ng bà n u th c ăn theo s thích c a khách mà bà bi t. R i bà b o đ a con trai xu ng h m nhà l y nh ng chai r u u nho cũ nh t mà đ i khách. H ng năm, có nh ng đ t r u u nho đ c bán ra v i giá r đ qu ng cáo. Bà mua vài ba ch c chai, c t vào h m, gác lên k và ghi chú năm s n xu t. M i m y cái k d i h m nhà ch t toàn r u u nho. Nh ng chai r u u đ dành lâu năm, có khi giá tăng thành năm b y l n giá mua ban đ u. Bà lý lu n r ng, th nào cũng ph i mua r u u đ i b n, t i gì không mua tr c, ti t ki m đ c vô s ti n. Khi đ i ng i ta, thì ph i cho ăn ngon, u ng ngon, còn không thì thôi, đ ng m i. Đó là cái ch tr ng c a bà. B i v y cho nên nhà ông bà Ba th ng có khách kh a liên miên. Đ i đ ng b n bè, là m t thú vui

cà bà. Bà Ba thò ng nói r ng, nh ng ni m vui nho nh hàng ngày gom i, thành ý nghĩa h nh phúc đích th c c a cu c s ng. Bà không m cao xa, không c c v ng giàu sang xa hoa phú quý t t b c.

Nh ng khi vi c s c n kíp, ông Ba đi làm thêm vào th b y, hay bu i chi u v mu n, bà th ng xuýt xoa, lo cho s c kh e c a ông. Bà th ng b o ông:

“Mình có đ ăn r i, ki m thêm bao nhiêu ti n cũng không th giàu đ c. Mà giàu làm chi? Có nhi u ti n đ sau n y ch t cúng cho chùa, cho nhà th ? Con mình, chúng không c n ti n đó. Mình đ n đ t n c n y khi đã quá n a đ i ng i, mà còn làm ăn sinh s ng đ c, hu ng chi con mình l n lên t i đây, h c hành và t t nghi p t i đây. T ng lai c a chúng, ch c ch n khá h n mình nhi u, t i sao mà ph i lo ng c ?”

Có ng i ch nh o ông Ba r ng, đã già đ i r i, mà còn đ v chăm sóc nh con tr , b v “qu n lý” nh k đi tù chung thân. Ông Ba c i, và nói r ng, trong cái vòng lao tù êm ái n y, ông mong đ c ì tù càng lâu càng t t, và c u sao cho đ ng bao gi có ngày “ân xá”.

Bà Ba cũng b b n bè thân thi t trách m ng:

“Sao mà đ i th , các ông cũng có tay có chân, cũng có s c kh e, t i chi mà h u h cho các ông thêm i bi ng, thêm h h ng. Mai sau mình có ch t tr c, m y ông s ng m t mình không n i, ph i đi ki m g p bà khác mà đ i n th vào ch tr ng c a mình. Ph i t p cho các ông t l p, t lo l y cho quen.”

Bà Ba nh nhàng đáp:

“Tình th ng không có so đo. Làm đ c gì cho ch ng vui là mình vui, là xây thêm đ c m t viên g ch vào cái n n h nh phúc cho v ng vàng h n, không m t mát đi đâu c . Cho còn s ng h n nh n.”